

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Ion Guzun, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulietta Devder, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 27 decembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, în privința inculpatului

Gîscă Pavel XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 06.03.2019 – 27.12.2019,
instanța de apel: 21.01.2020 – 08.06.2021,
instanța de recurs: 16.08.2021 – 01.10.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 27 decembrie 2019, Gîsca Pavel a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 320 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Instanța de fond a constatat că Gîsca P. se învinuiește că la 11 martie 2015 de către Judecătoria Ștefan Vodă, a fost emis titlul executoriu nr. 2-77/2015, prin care s-a dispus încasarea de la Gîsca P. în beneficiul ÎCS „Easy Credit” SRL a datoriei în sumă de 5941 lei.

În rezultatul intentării procedurii de executare și a acțiunilor întreprinse s-a constatat că debitorul Gîsca P. nu execută și se eschivează intenționat de la executarea actului executoriu.

La 27 aprilie 2018, prin hotărârea Judecătorei Chișinău nr. 4C-1117/2017, lui Gîsca P. i-a fost aplicată sancțiunea sub formă de amendă în mărime de 15.000 lei pentru neexecutarea titlului executoriu nr. 2-77/2015 din 11.03.2015, ***eschivându-se și în continuare de la executarea hotărârii instanței de judecată sus menționate.***

Acțiunile inculpatului au fost încadrate de organul de urmărire penală în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, ca ***neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată***, comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Instanța a reținut că inculpatul nu s-a prezentat în ședințele de judecată și prin încheierea din 25.06.2019 a fost anunțat în căutare.

Totodată, acesta urmează a fi achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 320 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Or, din norma art. 320 Cod penal rezultă că răspunderea penală survine numai după aplicarea sancțiunii contravenționale subiectului, fapt prevăzut și de jurisprudența CtEDO în cauza Smolickis contra Letoniei, care prevede că prima sancționare contravențională și a doua penală se referă la perioade distincte, între care nu există suprapunere.

Aceasta înseamnă că sancțiunea contravențională se aplică în cazul în care debitorul se eschivează de la executarea hotărârii judecătorești devenită executorie. Cea de-a doua sancționare, cu pedeapsa penală, se întemeiază pe refuzul său repetat, dar totuși distinct, de a se conforma legii.

La pornirea urmăririi penale împotriva debitorului, ulterior celei contravenționale, perioada de neexecutare care urmează a fi dovedită și pentru care se aplică pedeapsa penală, se referă la cea posterioară primei sancționări.

Prin urmare, instanța urmează să verifice dacă inculpatul a cunoscut despre existența hotărârii Judecătorei Chișinău din 27.04.2018, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional și sancționat cu amendă în mărime de 300 unități contravenționale. Or, în situația în care persoana nu cunoaște despre aplicarea sancțiunii contravenționale în privința sa, acesta nu poate fi supus răspunderii penale conform art. 320 alin. (1) Cod penal.

Astfel, este constatat că inculpatul nu a fost prezent la ședințele de judecată, fapt ce reiese din conținutul hotărârii Judecătorei Chișinău, din 27.04.2018, iar la materialele dosarului lipsesc înscrisuri sau confirmări că el a luat cunoștință cu aceasta.

În asemenea condiții, aplicând principiul *in dubio pro reo*, inculpatul nu a cunoscut despre sancționarea în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional prin hotărârea Judecătorei Chișinău din 27.04.2018.

Pe lângă aceasta, rechizitoriul nu conține informațiile obligatorii, stipulate în prevederile legale ce se referă la actele procesuale de punere sub învinuire, nefiind indicat care sunt acțiunile inculpatului, perioada săvârșirii acestora după sancționarea contravențională în baza art. 318 Cod contravențional.

Deci, învinuirea imputată inculpatului în rechizoriu constituie faptele privind neexecutarea hotărârii judecătorești în baza cărora acesta anterior a fost sancționat contravențional. Or, fapta infracțiunii indicată în rechizoriu nu cuprinde o perioadă concretă, diferită de împrejurările constatate în procesul contravențional, asupra cărora Judecătoria Chișinău s-a expus prin hotărârea din 27.04.2018, la moment în vigoare,

conform căreia Gîsca P. a fost sancționat în baza art. 318 Cod contravențional la amendă în mărime de 300 unități convenționale.

Mai mult, în actul de învinuire n-au fost descrise acțiunile inculpatului privind neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată după finalizarea procesului contravențional și sancționarea definitivă a inculpatului în baza art. 318 Cod contravențional, iar acuzarea nu a indicat ce acțiuni a întreprins inculpatul sau a refuzat să întreprindă pentru a putea efectiv să-i incrimineze învinuirea în baza art. 320 alin. (1) Cod penal.

Prin urmare, puteau fi urmărite penal doar acțiunile inculpatului comise după data rămânerii definitive a hotărârii Judecătorei Chișinău din 27.04.2018, adică după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Acuzarea nu a prezentat careva probe care ar confirma că după sancționarea lui Gîsca P. în baza art. 318 Cod contravențional prin hotărârea Judecătorei Chișinău din 27.04.2018, executorul judecătoresc, în procedura căruia se află documentul executoriu respectiv, a întreprins careva măsuri de executare.

Din probele administrate nu rezultă că după sancționarea contravențională, executorul judecătoresc, la care s-a aflat spre executate actul judecătoresc, a întreprins careva măsuri de asigurare, reglementate de art. 63, 67, 72-74 Cod de executare, în vederea executării acestuia, încât la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere pentru neexecutarea intenționată de la executarea hotărârii care era obligată a o executa, astfel nu a fost probată pe perioada 27.04.2018 – 15.06.2019, inacțiunea inculpatului de neexecutare a hotărârii instanței de judecată.

Totodată, potrivit pct. 86 și 87 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art. 320 Cod penal din 18.04.2002, în redacția Legii nr.173 din 09.07.2010, după aplicarea primei sancțiuni contravenționale, autoritățile urmează să consemneze un nou termen pentru executarea obligației, astfel încât, la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere.

Analizând prevederile art. 318 Cod contravențional și art. 320 Cod penal, Curtea acceptă că ambele sancțiuni pot surveni pentru neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești. Totodată, Curtea Europeană a specificat că art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană interzice sancționarea repetată a aceleiași persoane pentru același comportament și nu exclude sancționarea succesivă, întemeiată pe comportamente manifestate la diverse reprize, chiar dacă acestea prezintă în substanță un caracter similar sau identic (*decizia Smolickis contra Letoniei și decizia Raninen contra Finlandei, din 7 martie 1996*).

Astfel, sancționarea repetată pentru neexecutarea unei obligații legale nu este incompatibilă cu principiul *non bis in idem*, dacă se face distincție între cele două perioade de referință, prin specificarea clară a limitelor temporale respective. Din aceste considerente, după aplicarea primei sancțiuni, autoritățile urmează să consemneze un nou termen pentru executarea obligației, astfel încât, la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere.

Ori, inculpatul nu poate răspunde pentru omisiunile executorului, care nu a întreprins măsuri necesare și legale posibile pentru executarea hotărârii judecătorești privind încasarea sumei, de rând ce potrivit art. 2 Cod de executare, executorul judecătoresc este obligat să asigure executarea silită a documentelor executorii.

Împrejurările enunțate denotă că de la 15.05.2018, data când hotărârea Judecătorei Chișinău de sancționare contravențională a devenit definitivă, până la data când Gîsca Pavel a fost pus sub învinuire la 21.01.2019, de către executorul judecătoresc, contrar pct. 87 al Hotărârii Curții Constituționale nr. 13 din 11.06.2013, nu a fost întreprinsă nicio măsură nouă pentru punerea în executare silită a actului judecătoresc, limitându-se doar la întocmirea unei sesizări în adresa organului de urmărire penală la data de 15.06.2018.

Inculpatul nu a fost citat la executor sau somat repetat să execute hotărârea, executorul nu s-a deplasat la domiciliu sau la locul de muncă al acestuia în vederea acordării unui nou termen pentru executarea hotărârii, nu i-au fost aplicate alte interdicții legale (de ex: sechestrul pe bunuri), nu s-a solicitat instanței anunțarea în căutare sau aplicarea interdicției, părăsirii frontierei.

Astfel, nu au fost probate în ce concret au constat inacțiunile de rea-credință ale lui Gîsca P. de la executarea hotărârii instanței de judecată, nefiind stabilită nici intenția inculpatului de a se eschiva de la executarea hotărârii, or, nu s-a stabilit că acesta are venituri și cu rea-credință se eschivează de la onorarea obligațiilor.

Mai mult, potrivit materialelor cauzei, inculpatul nu are loc de muncă, nu dispune de avere, astfel este în imposibilitate de a-și onora obligațiunile.

Totodată, certificatul care atestă că Gîsca P. a fost angajat în perioada 15.06.2017- 01.10.2017, în funcția de barman la SRL „Anruad-Plus”, nu poate fi pus la baza sentinței. Or, această perioadă se referă până la supunerea acestuia sancțiunii contravenționale, pe când instanța reiterează că pentru a stabili vinovăția persoanei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) din Codul penal este necesar ca inacțiunea inculpatului de neexecutare intenționată a hotărârii instanței de judecată, să fie stabilită după ce hotărârea de aplicare a sancțiunii contravenționale a devenit definitivă.

Prin urmare, în acțiunile inculpatului nu se conțin semnele componentei de neexecutare a hotărârii instanței de judecată, și anume, lipsește latura subiectivă.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Râșcani, Dumitru Grecu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 320 alin. (1) Cod penal la 180 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Apelantul a invocat că instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor administrate, care în cumul dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului.

Or, vinovăția inculpatului se dovedește prin declarațiile martorilor Oprea G. și Stoian G., care au descris circumstanțele neexecutării hotărâri de către acesta, dar și prin mijloacele materiale de probă anexate la materialele cauzei.

Totodată, sunt irelevante declarațiile inculpatului că nu a cunoscut despre hotărârile instanței de judecată ce urma să le execute (titlul executoriu nr. 2-77/2015 și hotărârea Judecătorei Chișinău nr. 4C-1117/2017), fiind prezentate suficiente probe ce confirmă că el a fost înștiințat legal despre necesitatea prezentării, atât la biroul executorului judecătoresc, cât și în instanța de judecată, prin intermediul citațiilor expediate la adresa de domiciliu, pe care acesta le-a ignorat și intenționat a continuat să se eschiveze de la executarea hotărârii instanței de judecată, cunoscând că în privința

lui se află pe rol o cauza contravențională, în legătura cu neexecutarea titlului executoriu nr. 2-77/2015.

Fiind analizat comportamentul inculpatului abordat în cadrul procedurii de executare a hotărârii instanței de judecată nr. 2-77/2015 din 11.03.2015, se atestă că, anume prin inacțiunile sale, se probează latura obiectivă și latura subiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a examinat cauza minuțios, multilateral, sub toate aspectele și, în baza probelor administrate, justificat a concluzionat că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, acesta fiind achitat.

Mai mult, din declarațiile martorului Stoian G. rezultă că: „...din 29.04.2015 a fost pornită procedura de executare în privința debitorului Gîsca P. în vederea executării hotărârii Judecătorei r-nul Ștefan Vodă din 11.03.2015 cu privire la încasarea de la Gîsca P. în beneficiul SRL „Easy Credit” a sumei de 5941 lei. Inculpatul a fost atras la răspundere contravențională în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional. Totodată, nu cunoaște dacă Gîscă P. a primit această hotărârea judecătorească”.

Art. 320 alin. (1) Cod penal presupune neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Sancțiunea contravențională se aplică în cazul în care debitorul se eschivează de la executarea hotărârii judecătorești devenită executorie. Cea de-a doua sancționare - cu pedeapsa penală - se întemeiază pe refuzul său repetat, dar totuși distinct, de a se conforma legii, fiind stabilit că inculpatul nu a cunoscut despre existența hotărârii Judecătorei Chișinău din 27.04.2018, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional și sancționat cu amendă în mărime de 300 unități contravenționale, ulterior sancționării pe cale contravențională urmând ca executorul judecătorec să parcurgă aceleași etape ca și de până la sancționarea pe cale contravențională, adică să fie adus la cunoștință și să-i dea un termen de executare benevolă și apoi să aplice înștiințeze organele competente pentru neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Deci, când persoana nu cunoaște despre aplicarea sancțiunii contravenționale în privința sa, acesta nu poate fi supus răspunderii penale conform art. 320 alin. (1) Cod penal, deoarece lipsește intenția de a comite această infracțiune, și anume, lipsește latura subiectivă a infracțiunii.

Mai mult, la materialele dosarului nu sunt prezente careva înscrisuri sau confirmări că inculpatul a luat cunoștință cu aceasta hotărâre.

O condiție obligatorie pentru a fi prezentă infracțiunea de neexecutare a hotărârii judecătorești este latura subiectivă a infracțiunii prevăzute în art. 320 Cod penal, care se caracterizează prin vinovăție sub formă de intenție directă. Făptuitorul este conștient de caracterul ilegal al acțiunilor sale de a se eschiva de la executarea unei hotărâri judecătorești, însă, inculpatul nu a cunoscut despre sancționarea sa în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional prin hotărârea Judecătorei Chișinău din 27.04.2018, fapt ce a condiționat neexecutarea acestei hotărâri.

Totodată, în cazul dat, nu poate fi vorba de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal de către inculpat, or, în rechizitoriu n-au fost descrise acțiunile inculpatului privind neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată după finalizarea procesului contravențional și sancționarea definitivă a acestuia în baza art. 318 Cod contravențional, iar acuzarea nu a indicat ce acțiuni a întreprins inculpatul sau a refuzat să întreprindă pentru a putea efectiv să-i incrimineze învinuirea în baza art.320 alin. (1) Cod penal, în cadrul instanțelor de fond și de apel s-a constatat că el nici nu cunoaște că i-a fost aplicată vreo sancțiune contravențională.

După sancționarea contravențională, executorul judecătoresc la care se află spre executate actul judecătoresc, întreprinde măsurile necesare în vederea executării acestuia, acordându-i contravenientului un termen determinat în interiorul căruia ultimul urmează să execute titlul executoriu și, doar după expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere pentru neexecutarea intenționată a hotărârii judecătorești pe care era obligat să o execute, la caz, nefiind probată inacțiunea inculpatului de neexecutare a hotărârii instanței de judecată, începând cu data emiterii hotărârii judecătorești 27.04.2018 până la 15.06.2018 - data sesizării organelor de drept pentru a fi atras la răspundere penală Gîscă P. pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal.

Conform prevederilor pct. 86 și 87 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art. 320 Cod penal din 18.04.2002, în redacția Legii nr.173 din 09.07.2010, după aplicarea primei sancțiuni contravenționale, autoritățile urmează să consemneze un nou termen pentru executarea obligației, astfel încât, la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere.

Analizând prevederile art. 318 Cod contravențional și art. 320 Cod penal, Curtea acceptă că ambele sancțiuni pot surveni pentru neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești. Totodată, Curtea Europeană a specificat că art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană interzice sancționarea repetată a aceleiași persoane pentru același comportament și nu exclude sancționarea succesivă, întemeiată pe comportamente manifestate la diverse reprize, chiar dacă acestea prezintă în substanță un caracter similar sau identic (*decizia Smolickis contra Letoniei și decizia Raninen contra Finlandei, din 7 martie 1996*).

Astfel, sancționarea repetată pentru neexecutarea unei obligații legale nu este incompatibilă cu principiul *non bis in idem*, dacă se face distincție între cele două perioade de referință, prin specificarea clară a limitelor temporale respective. Din aceste considerente, după aplicarea primei sancțiuni, autoritățile urmează să consemneze un nou termen pentru executarea obligației, astfel încât, la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere.

Prin urmare, inculpatul nu poate răspundere pentru omisiunile executorului, care nu a întreprins măsuri necesare și legale posibile pentru executarea hotărârii judecătorești privind încasarea sumei, deoarece potrivit art. 2 Cod de executare, executorul judecătoresc este obligat să asigure executarea silită a documentelor executorii.

Deci, nu au fost prezentate probe pertinente, concludente, utile și veridice care ar fi dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, aceasta fiind bazată în exclusivitate pe presupuneri care nu pot sta la baza emiterii unei sentințe de

condamnare, iar toate dubiile neînălțurate în condițiile legii urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Mai mult, acuzarea nu a întreprins măsuri și nu a prezentat probe suplimentar celor existente, fiind omise orice posibilități legale de a dovedi vinovăția inculpatului.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurenta a indicat că probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanțele de fond și de apel denotă că inculpatul intenționat nu a executat hotărârea instanței de aplicare a sancțiunii contravenționale.

Astfel, inculpatul a fost sancționat contravențional, în baza art. 318 Cod contravențional prin hotărârea Judecătorei Chișinău din 27.04.2018, iar urmărirea penală a fost pornită peste 2 luni, la 06.07.2018, interval de timp în care executorul judecătoresc Stoian G. a întreprins toate măsurile posibile în vederea informării și aducerii la cunoștință debitorului Gîsca P. faptul că a fost sancționat contravențional și are obligația să execute titlul executoriu nr. 2-77/2015 din 11.03.2015. î

Totodată, a fost stabilit că a cunoscut despre hotărârile instanței de judecată ce urma să le execute - titlul executoriu nr. 2-77/2015 și hotărârea Judecătorei Chișinău nr. 4C-1117/2017, fiind prezentate suficiente probe ce confirmă că el a fost înștiințat legal despre necesitatea prezentării, atât la biroul executorului judecătoresc, cât și în instanța de judecată, prin intermediul citațiilor expediate la adresa de domiciliu, pe care acesta le-a ignorat și intenționat a continuat să se eschiveze de la executarea hotărârii instanței de judecată, cunoscând că în privința lui se află pe rol o cauză contravențională, în legătură cu neexecutarea titlului executoriu nr. 2-77/2015.

Or, cum se explică faptul că la somațiile executorului judecătoresc Stoian G., începând cu perioada anului 2015, debitorul Gîsca P. nu a întreprins nicio măsură pozitivă în vederea satisfacerii creanței formulate de ÎCS „Easy Credit” SRL. Mai mult, deși suma dispusă spre încasare în beneficiul creditorului, nu este una semnificativă (5491 lei), timp de 6 luni inculpatul, manifestând recalcitrantă și indolență, a refuzat tacit executarea documentului executoriu, acțiuni care denotă eschivarea lui de la executarea hotărârii judecătorești.

La fel, din materialele cauzei nu rezultă că inculpatul ar avea la întreținere careva persoane sau este o persoană cu dizabilități și efectiv executarea unor obligațiuni financiare ar fi o povară pentru el, iar acțiunile acestuia, care timp de 6 ani, prin diferite metode, s-a eschivat de la executarea documentului nr. 2-77/2015, nu pot fi justificate prin prisma necunoașterii despre existența emiterii și punerii în executare a titlului executoriu.

Pe lângă aceasta, instanțele de fond și de apel nu au apreciat faptul că inculpatul, de la inițierea procedurii de executare, periodic se afla la muncă peste hotare, iar toate discuțiile purtate cu executorul judecătoresc referitor la termenii și modalitatea executării titlului executoriu aveau loc inclusiv prin intermediul rețelelor de socializare.

La fel, după aplicarea sancțiunii contravenționale, inculpatului fiindu-i aduse la cunoștință termenii noi privind îndeplinirea actului judecătoresc, acesta repetat s-a eschivat de la executarea obligației, renunțând expres chiar și la prezentarea în ședințele de judecată, hotărârile adoptate fiind pronunțate în contumacie.

Instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a analizat în deplină măsură componența elementelor constitutive ale infracțiunii, fiind prezentă discrepanța dintre cele reținute de instanțele de judecată și conținutul real al probelor și faptelor.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care lipsește cu desăvârșire critica asupra circumstanțelor concrete de fapt și de drept invocate de instanțele de fond și de apel în descriptivul hotărârilor contestate, în special că: „...este constatat că inculpatul nu a fost prezent la ședințele de judecată, fapt ce reiese din conținutul hotărârii Judecătoria Chișinău, din 27.04.2018, iar la materialele dosarului lipsesc înscrisuri sau confirmări că el a luat cunoștință cu aceasta. În asemenea condiții, aplicând principiul *in dubio pro reo*, inculpatul nu a cunoscut despre sancționarea în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional prin hotărârea Judecătoria Chișinău din 27.04.2018. Pe lângă aceasta, rechizitoriul nu conține informațiile obligatorii, stipulate în prevederile legale ce se referă la actele procesuale de punere sub învinuire, nefiind indicat care sunt acțiunile inculpatului, perioada săvârșirii acestora după sancționarea contravențională în baza art. 318 Cod contravențional. Deci, învinuirea imputată inculpatului în rechizoriu constituie faptele privind neexecutarea hotărârii judecătorești în baza cărora acesta anterior a fost sancționat contravențional. Or, fapta infracțiunii indicată în rechizoriu nu cuprinde o perioadă concretă, diferită de împrejurările constatate în procesul contravențional, asupra cărora Judecătoria Chișinău s-a expus prin hotărârea din 27.04.2018, la moment în vigoare, conform căreia *Gisca P.* a fost sancționat în baza art. 318 Cod contravențional la amendă în mărime de 300 unități convenționale. Mai mult, în actul de învinuire n-au fost descrise acțiunile inculpatului privind neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată după finalizarea procesului contravențional și sancționarea definitivă a inculpatului în baza art. 318 Cod contravențional, iar acuzarea nu a indicat ce acțiuni a întreprins inculpatul sau a refuzat să întreprindă pentru a putea efectiv să-i incrimineze învinuirea în baza art. 320 alin. (1) Cod penal. Totodată, potrivit pct. 86 și 87 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art. 320 Cod penal din 18.04.2002, în redacția Legii nr.173 din 09.07.2010, după aplicarea primei sancțiuni contravenționale, autoritățile urmează să consemneze un nou termen pentru executarea obligației, astfel încât, la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere...” (pct. 2., 4., 5. din decizie), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, just au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, probele administrate fiind corect apreciate în temeiul prescripțiilor din art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală,

din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și al coroborării lor, indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins probele acuzării, întemeiat dispunând achitarea acestuia de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute la art. 320 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Ori, soluția instanțelor de fond și de apel, coroborează și cu următoarele împrejurări:

a) conform art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Astfel, potrivit rechizitoriului, fapta criminală imputată inculpatului este doar ca: „...**eschivându-se și în continuare de la executarea hotărârii instanței de judecată sus menționate...**”, acțiunile lui fiind calificate în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, ca **neexecutarea intenționată** a hotărârii instanței de judecată, comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Totodată, învinuirea formulată inculpatului nu conține indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii, consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative clare pentru încadrarea juridică a faptei.

Mai mult, este evidentă neincriminarea inculpatului în fapta descrisă a elementului calificativ - **neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată**, dar indicat în încadrarea juridică a faptei, iar elementul calificativ - „...**eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată**”, invocat în fapta infracțională, nu este imputat ultimului prin în încadrarea juridică a faptei, aceste calificative fiind distincte și separate în dispozitivul art. 320 Cod penal prin sintagma **sau**;

b) învinuirea și poziția acuzatorului nu este coroborată sub nicio formă cu prescripțiile din art. art. 86 alin. (1) lit. b), alin. (2) – (6), art. 17 alin. (3) Cod de executare, că: „*documentul executoriu care nu a fost executat ori care a fost executat parțial se restituie creditorului în cazul în care debitorul nu are bunuri ori venituri sau bunurile lui nu sunt suficiente pentru satisfacerea creanțelor. În asemenea caz executorul judecătoresc întocmește un proces-verbal. Restituirea documentului executoriu către creditor nu împiedică prezentarea lui repetată spre executare, în condițiile prezentului cod. În acest caz, noul termen de prezentare a documentului executoriu spre executare se calculează conform art.17 alin.(3) din prezentul cod. Documentul executoriu se restituie în baza încheierii motivate a executorului judecătoresc. Încheierea poate fi contestată în instanță de judecată. Încheierea privind restituirea documentului executoriu servește drept temei pentru depunerea dosarului de executare în arhivă. În caz de restituire a documentului executoriu care nu a fost executat sau a fost executat parțial, noul termen pentru prezentarea documentului executoriu spre executare se calculează din ziua în care documentul a fost restituit creditorului*”.

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatului de a ști pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la apărare (art. 6 CEDO).

Potrivit art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în

probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, conform argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, recursul menționat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestată conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul de pe rol este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 27 decembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, în privința inculpatului Gîscă Pavel XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 15 octombrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Victor Boico